

Lukács Edit: Hullám

Csak ülök és merengek. A víz látványa mindig megnyugtató, ám most mégis szokatlan. Még ott van a laminált fotó a kedvenc fánkra szögezve, noha én tudom csupán, hogy a kifakult kép kinek az arcát rejti.

Folytatni akartam nélküled az életet. Hidd el, megpróbáltam, de nem megy. A mi szerelmünk *más* volt; e szó legcsodásabb értelmében. Nem bántuk a titkolózást sem. Tudod, ma töltöttem be a 45. évemet. Az emberek ilyenkor hatalmas bulikat rendeznek, ünnepelnek, de miért? A lassú elmúlásért? Fogalmam sincs, mi értelme ennek.

Hív a víz, hiszen ott szerelmeskedtünk utoljára. Be szeretnék menni, mint régen, de akkor mindig te tartottál, mert tudtad, hogy rettegek az ártól, az örvénytől.

Most jobban rettegek a rettegéstől. Attól, hogy már sohasem fogok találni senkit, aki betölti az űrt, amit magad mögött hagytál.

Tudod mit? Leveszem a képet a fáról, mert nem akarok így kifakulva látni. Becsúsztatlak a blúzom alá, hogy ismét egyesülhessünk. Egyé fogunk válni. Érzem, tudom.

Erőt kell még gyűjtenem. Ismét itt vagy velem, egyszerre lélegzünk a mellkasomon. Már nem irigylem a párokat, akik kézen fogva mennek el mellettem. A mi kötelékünk ennél sokkal szorosabb. Milyen sokszor sétáltunk a homokos parton, szedtünk lapos köveket, melyek kacszáza megszélidítették a hullámokat, mielőtt alámerültek.

Szeretlek kedvesem, éppoly forrón, ahogy azelőtt, mielőtt a fotó kifakult a fán. Nézd, a szél belekapott a hajamba, éppúgy simogat, ahogy te szoktál. Ugye itt vagy velem, nem pusztán a blúzomat érzem? Kérlek, adj egy jelet, hogy ne tegyem meg, hogy rám találsz még! Úgy szeretném hinni, hogy ez lehetséges.

Gyönyörű a víz, félelmetesen szépséges. Mit fog velem tenni, hova sodor majd kettőnket?

Könyörgöm, tudasd velem, ha látsz! Még várok egy keveset, tompán, nyugtalanul nyugodtan. Megbékéltem, hisz vége lehet a mindennapi gyötrelmemnek. Ugye tudod, ha nem jelzel, akkor...?

Nézd, most a szoknyámat kapta fel a szél! A combomat simogatja, épp ahogy te szoktad. Mi ez, te lennél, ilyen egy *jel*?

Butaságokat fecsegek magamban. Tudod mit? Nem várok tovább, elindulok veled oda, ahol ismét csak mi ketten leszünk. Sodorjon az áramlat, nem félek már, mert érzem, együtt vagyunk. A cipőmet itt hagyom a parton, ne legyen iszappal tele. Miért is ne? Ennek aztán semmi értelme, de mindegy is. Milyen lágy most a víz, mintha a szél lecsendesedett volna. Kedvesem, induljunk el!

Szőke haja lebbent a szélben, különleges szerelmet oldott a Duna vizében...